

Неузгодженість актів законодавства різної юридичної сили та безперервне впровадження нових платних послуг призвели до зростання корупції у відповідній сфері державного управління і невідповідного стягнення коштів з фізичних та юридичних осіб.

Соціальний та економічний розвиток України пов'язаний зі створенням ефективної системи державного управління та державної служби, що знайшло свого часу відображення у Концепції адміністративної реформи [2], Концепції адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу [3], Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг [4] і, безумовно, в спеціальному Законі України «Про адміністративні послуги» від 06 вересня 2012 року [5].

Всі названі концепції – це концепції соціально орієнтованої сервісної політики держави, яка має чотири виміри:

– принцип сучасної демократичної держави, як держава – гарант (тобто система інститутів, які забезпечує надання якісних публічних послуг);

- держава – партнер (інституційно забезпечує сприятливі умови для громадської активності та спонукає громадян до самостійного вирішення проблем в межах чинного законодавства, політичної системи та економічних умов);

- держава – інстанція нагляду (на основі встановлених правил суспільної і, насамперед, економічної діяльності);

держава – виконавець послуг для суспільства (насамперед, завдання безпеки і можливості держави зробити щось для суспільства з меншими витратами).

Прийняття Закону України «Про адміністративні послуги» сприяло впорядкуванню та подальшому розвитку системи надання адміністративних послуг в Україні на чітко визначених правових засадах, та дозволило забезпечити потреби споживачів адміністративних послуг, захист гарантованих та охоронюваних законом їх прав та інтересів, що, в свою чергу, призведе до поліпшення умов ведення бізнесу шляхом усунення зайвих обмежень у провадженні господарської діяльності.

Названі вище нормативно-правові акти акцентують увагу на запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання державних та громадських послуг; переорієнтації діяльності цих органів з суто адміністративно-розпорядчих функцій на надання державних управлінських послуг громадянам та юридичним особам; запровадженні стандартів професійної діяльності державних службовців на засадах стратегічного планування діяльності державних органів з орієнтацією на надання державних послуг.

Отже, сучасний процес надання публічно-сервісної діяльності органами державної влади в Україні потребує подальшого опрацювання та законодавчого врегулювання, оскільки надання послуг насамперед залежить від ефективності діяльності органів виконавчої влади, державних службовців та посадових осіб, які безпосередньо беруть участь у наданні адміністративних послуг.

Література

1. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і його державами-членами (ратифікована Верховною Радою України 16 вересня 2014 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://comeuroint.rada.gov.ua>
2. Концепція адміністративної реформи в Україні: Указ Президента від 22 липня 1998 року (редакція від 28 травня 2006 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Про Концепцію адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу : Указ Президента України від 05 березня 2004 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
4. Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
5. Про адміністративні послуги : Закон України від 06 вересня 2012 (редакція від 01 січня 2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

УДК 342.716.9

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПЕРЕМІЩЕННЯ ОСІБ В УКРАЇНІ

Джеджула О. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Кількість внутрішньо переміщених осіб (надалі - ВПО) з Донецької та Луганської областей, а також АР Крим на поточний момент уже перевищила 1,5 млн. осіб і сформувалась унаслідок кількох міграційних хвиль, безпосередньо пов'язаних з періодичністю та інтенсивністю бойових дій. Відсутність реальних перспектив швидкого відновлення контролю держави над усіма територіями матиме наслідком подальше збільшення масштабів внутрішньої міграції населення.

Подолання негативних наслідків та реалізація позитивного потенціалу вимушеної внутрішньої

міграції населення вимагає концентрації всіх національних ресурсів та міжнародної донорської допомоги для забезпечення досягнення заявленої Україною амбітної мети – відповідність до 2020 року необхідним критеріям для подання заявки на членство в ЄС.

Проблемами внутрішніх переселенців в Україні традиційно займається Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (надалі - УВКБ ООН) - агентство системи ООН, що займається захистом та підтримкою біженців, сприяє їх місцевій

інтеграції, добровільному поверненню на батьківщину чи переселенню до третьої країни.

Традиційно вважалось, що внутрішні переміщення – у компетенції суверенних держав, а не міжнародних структур. Проте поступово формувалося розуміння необхідності вироблення спільних підходів до розв'язання проблем осіб, переміщених в межах власних країн, та надання суверенним державам міжнародної допомоги в цій сфері.

З метою вирішення означеного питання з 1972 року мандат УВКБ ООН було розширено, сфера його компетенції охопила проблеми ВПО. У 1998 році представником Генерального секретаря ООН з питань внутрішньо переміщених осіб підготовлено Керівні принципи з питань щодо переміщення осіб в середині країни [1]. ООН в своїх резолюціях систематично закликає держави, в яких є ВПО, створити дієву систему правових норм, що регулюють переміщення всередині країни, з урахуванням Керівних принципів. Питання ВПО стали частиною міжнародного гуманітарного права та потребують свого правового урегулювання в країнах, де виникають масові випадки виникнення ВПО, стають обов'язковими для вирішення владою цих країн.

Оскільки Україні доводиться терміново розробляти законодавство щодо ВПО, тобто у сфері, де до цього часу жодних напрацювань не існувало, Керівні принципи видаються надійним орієнтиром для українських законотворців і мають бути ретельно вивчені та враховані. По-перше, в них акумульовано головні висновки світової політичної думки щодо проблеми, а по-друге, норми основних міжнародно-

правових документів із захисту прав людини, на яких базуються Керівні принципи і під якими стоїть підпис України, є частиною національного законодавства.

Через відсутність єдиної системи реєстрації реальна кількість внутрішньо переміщених осіб може бути у два чи три рази більшою.

Важливі кроки для захисту та підтримки внутрішньо переміщених осіб Україна розпочала у 2014 році, прийнявши нормативно-правові акти про реєстрацію та виплату фінансової допомоги, а також про права та свободи внутрішньо переміщених осіб [2; 3].

Ефективне впровадження законодавства, на нашу думку, допоможе переселенцям, які були змушені залишити свої домівки, знайти житло, роботу і надасть необхідний доступ до послуг. Більше того, Закон зобов'язує уряд розробити державну політику щодо внутрішньо переміщених осіб, яка дозволить їм спланувати своє майбутнє у довгостроковій перспективі.

Хоча раніше Україна не стикалася з проблемою ВПО, у державі накопичено значний досвід з адаптації та інтеграції в українське суспільство колишніх депортованих, який також вартий врахування. Зокрема, це програмний підхід, порядок реєстрації, міжвідомча координація, взаємодія з неурядовими організаціями, співпраця з міжнародними організаціями тощо.

Для розробки адекватних інструментів державного управління, які б могли швидко дати позитивні результати в умовах обмежених ресурсів, необхідно звертатися до напрацювань міжнародних організацій, передусім ООН.

Література:

1. Руководящие принципы по вопросу о перемещении лиц внутри страны : Конвенция ООН 1998 года // [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.un.org/ru>.
2. Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб : Закон України від 20 жовтня 2014 року (редакція від 21.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
3. Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України : Закон України від 15 квітня 2014 року (редакція від 21.02.2016 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.

УДК 347.457

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЕКСЕЛЬНИХ ОПЕРАЦІЙ У ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИНАХ

Карашенко А. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.політ.н., доцент Добіжа В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Обіг векселів є складовою цивільного обороту в цілому і обороту цінних паперів зокрема, що є однією з умов дієвості ринку товарних та фінансових ресурсів. Стимування його розвитку нерозвинутістю вексельних відносин, заборона біржового обігу векселів негативно впливають на рівень запровадження цього способу платежу і, як наслідок, на стан фінансової активності учасників ринкових відносин.

Відновлення векселя як цінного паперу започаткувало і наукові розробки щодо його застосування у цивільних правовідносинах, чому присвятили дослідження вітчизняні науковці С. Бервено, В. Воловик, І. Сидоров, В. Яроцький та російські вчені В. Белов, Л. Сфімова, О. Виговський, В. Грачов, Л. Добриніна, Д. Іванов.

Юридичне розуміння цього поняття розкриває Закон України «Про цінні папери та фондовий ринок» [1]. Згідно з ним вексель - цінний папір, який посвідчує безумовне грошове зобов'язання векселедавця або його наказ третій особі сплатити після настання строку платежу визначену суму власнику векселя (векселедержателю). Векселі можуть бути прості або переказні та існують виключно у документарній формі.

Фактично відновлення (а скоріше, започаткування) вексельного обігу в Україні відбулося з прийняттям 14 вересня 1994 року Указу Президента України № 530/94 «Про випуск та обіг векселів для покриття взаємної заборгованості суб'єктів підприємницької діяльності України» [2]. Цей процес мав свої особливості, а саме: